

Essy-li spëwał,
Pitnje džëlat,
Strowja cze
Eswójbnj statof,
A twój śwjatoł
Eradny je.

Sa staw spróznj
Napoł móznj
Luboscź ma;
Bóh pał śwërnj
Pšhes spał mërny
Czerstwoścź da.

Njeh ty spëwał,
Eswërnje džëlat
Wšchëdne dnj;
Džëń pał śwjaty,
Duschi daty,
Wotpocźń ty.

E njebeš mana
Njeh czi kmana
Žiwnoścź je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšchëw cze!

F.

Szërbiske njedžëlske łopjena.

Wudawa Ɣo łóždu Ɣobotu w Esmolerjež knihiczišczerńi w Budnšcinje a je tam ja sčtwórtlëtnu pšchedplatu 40 np. dostacź.

Njedžëla Lätare.

Jana 11, 32.—46.

Dži s prawej wëru, duscha,
Džëńš k rowu Lazara;
Ezi wohladacź Ɣo kłuscha
Tam krašnosć Ebožnika.

Džëńšišcha njedžëla ma mjeno Lätare, to reka: Wjekeł Ɣo! Ty, luby cžitarjo, Ɣo Ɣnano spodžiwałš nad tajšim wabjenjom k wjekełu wofrjedź śwjateho póšneho cžaka, w kotrymž mamy tola k nohomaj Ɣwojeho cžërpjazeho a mrëjazeho Ebožnika Ɣëdžecź, na jeho rany hladacź, jeho šduchowanja blyšcëcź a nad Ɣwojimi hrëchami Ɣnlyš potuty plakacź. Ale pšchi wšcëj Ɣwojej šrudobje Ɣmëmny Ɣo w tymle kšutnym cžaku tola teź Šhryštukoweho cžërpjenja a wumrjecza wjekełicž; pšcetož my mamy pšches nje mër s Bohom, a s Šhryštukoweho kšchiza Ɣo nam žórko wëcžneje radošcë wuliwa. Niž jeno myšle Žesufoweho cžërpjenja dyrbja nam w tu kšwilu duschu napjelnjecź, në, my mamy teź na tu krašnosć špominacź, do kotrejež je Žesuf pšches Ɣwoje cžërpjenje šastupit. E džiwaniom na wotštyknjeny kónž jeho cžërpjenja a wumrjecza, pšches kotrež buch u jutry halle móžne, móžemy teho dla teź hižom w póštnym cžaku Ɣwoje Lätare Ɣwjecžicž.

Džëńšišche Ɣwjate šcënje wó Lazarowym šbudženju nam teź k temu Ɣluzi; pšcetož wono pokafuje nam Božu krašnosć našcëho Ebožnika a wotšewja našcë dusche s jutrownym trošctom. Duž wobdžiwajmy tule Božu

krašnosć na Žesufowym wobliczu po našim tekšcë najprjedy w tym, kaž Ɣo wona w Ɣwërnje jeho wërjazyč blyšcëczi.

W šcëtučkach mjës našim džëńšišchim a tydžëńšchim tekštom je reč wó Žesufowym pšchindženju do Bethanije a wó jeho postrowjenju pšches Marthu, kotraž bëšcë jemu na powjescź wó jeho pšchithadze s kšwatkom napschëcžiwow ichla. Wot Marthy šawołana, pšchindže nëtko teź jejna Ɣotra Marja. Žesufa wohladawšchi, padže wona k jeho nohomaj a džëšcë: „Šnježe, hdy budžišcë ty tudy był, njeby mój bratr wumrjel.“ To Ɣu tešame kłowa, s kotrymž bë hižom Martha Žesufa postrowila. Šak hušto bëšcëtej wobej Ɣotšje tule myšl mjës Ɣobu wuprajilej! Tola šamplenej wonej na Žesufu njebuscëtej, runjež Ɣo jeju nadžija na bratrowe wotšhorjenje njedopjelni. Šacžišcëž Žesufoweje wofoby a jeho kłowom bëšcë pola njeju pšche hluboki, hacž šo byšcëtej Ɣo nëtko w horju wot njeho wotwobrocžicž mohlej. Šaž Marčžine kłowa dopokafuja, wobej Ɣotšje tu nadžiju, šo móže Žesuf teź nëtko hišcëcë pomhacž, twjerdže džërnšcëtej: Žesuf bë a wotšta jimaj Šhryštuf, Ɣny žiwého Boha, hdyž teź Ɣo do jeho pucžow njenamafšcëtej. W tutej Ɣwërnje, s kotrež wonej na Žesufu wišafšcëtej, blyšcëczi Ɣo nam Žesufowa bójšta krašnosć. — Tež džëńša njepobrachuje na tajšich Ɣwërnnych pšchiwifšowarjach Žesufowych, kotšiz pšchi wšcëch jërnnych nashonjenjach a pod najwjetšchimi boloscžëmi brašniwého cžëla tola Ɣwoju wëru njepušcëcza, k Ebožnikëj prajizy: „Dha wšchaf wotštanu ja pšcëzo pšchi tebi!“ Njeblyšcëczi Ɣo w tym teź Žesufowa bójšta krašnosć?

Runje najpobožnišči četrpjerjo džě wusnawaju, so je jich sczetpliwosć Jesuſowu skutk a so je jeho móz w słabych mózna. Szamo błudžazy wuczomnizy ſo hiſhcze taſ na Jesuſa swiaſannych ſaczuwaju, ſo woni zyle wot njeho puſhczic njemóža. Njeje to wſchitko dopoſaſ ja jeho bójſku kraſnoſć?

Dale wobdžiwajmy Božu kraſnoſć w Chryſtuſu, kaž ſo wona w jeho wutrobnyu ſmilenu nad čłowſkim hubjenſtwom woſjewja. Boloſć Marthy a Marje nad ſhubjenjom ſwojeho bratra Jesuſa hluboſo ſapſchija. Wón wěſcje na to myſleſche, kaſ mohło čłowjeſtuo ſbozowne być, hdy budžiſche na Božich pučzach woſtało a ſwoje hubjenſtuo i hrěchom njeſawinowało. Zyla čłowſka hubjenoſć jemu do wutrobny reſaſche. Stupi džě jemu tež tule pſchi rowje hrěch w ſwojej najhroſniſchej podobje napſhecziwo. „Jesuſ ſapłaka“: — wón wjedžiſche, kaſ bě želazymaj ſotromaj wokolo wutrobny, a ſaczuwaſche wutrobne ſmilenje i nimaj. Taſ zyle bě Boži ſyn čłowſku naturu na ſo wſaſ, ſo ſo tež ſylſow njehanibowaſche. Szlyſy, kotrež wón tudy płacze, ſu wuras teho ſmiljenja, kotrež je jeho k nam do hubjenſtwa hnało. Dokelž wón hrěſchnemu hubjenſtwu čłowjeſtwa dleje pſchi- hladować njemóžeſche, wón na ſemju pſchińdže, ſo by nam pomhał. Sa njeho, ſwjateho ſyna Božeho, njebě lohko, do hrěſchneho ſwěta ſaſtupicž. Kaſ dyrbjesche jeho kóžde podobnjenje i hrěchom ſabolicž; a tola bu wón runje taſ ſpntowany kaž kóždy drugi čłowjeſ, jeno ſo bě wón kóždy króć i dobyčerjom. My njeſamóžemy wopſchijecž, ſchtož w ſahrodže Gethſemane a na křižu pſches jeho duſchu džěſche, jaſo hrěch zyleho ſwěta jeho jimaſche. Ale wón je tón hórki khelich pił a wſchón hrěch na ſo wſaſ — je ſameho ſmiljenja i nami; a pſches tole ſmilenje je nam pomhane! Kaſ je wón naſ taſ lubo mē! To je kraſnoſć bójſkeje luboſće w Chryſtuſu. Wona njepla- česche niž jeno čłowjeſtuo ſhromadnje, ale kóždemu jenot- liwemu, kiž mējeſche ſo hiſhcze narodžicž. Tež tebi płaczi ſłowo Božeho piſma: „Ja ſym čže i wěcznej luboſću lubował, teho dla ſym čže ſe ſamei dobrotu k ſebi čzahnył.“

Stónčnje wobdžiwajmy Božu kraſnoſć w Chryſtuſu. kaž ſo wona w jeho mozy nad ſmjercžu wopoſaſuje, Hižom ſchtyri dny Lazaruſ w rowie ležeſche, taſ ſo ſamo ſotra Martha, kotraž bě haſle krótko prjedy ſwojemu dowěrjenju na teho Anjeſa wuras dała, wotomił nadžiju ſpuſhczi, jaſo jej myſl pſchpadže, ſo je ſuano hižom hnicže ſo ſapocžalo. Ale tón Anjeſ wě, ſo Bohu ničo njemóžne njeje, a ſo je nětko jeho Wótza wola, Lazara do žiwjenja wróćo ſawołać. Duž da wón kamjen i rowa wotſbėhnyć a ſawoła i wulkim hłobom: „Lazarje, pój won!“ A hlej, Lazaruſ hnydom živy i rowa wuńdže. Marja a Martha matej ſwojeho bratra ſaſy. — Tónle blýſchzaty džiw Jesuſowu, i kotrymž ſo wón i nowa jaſo Anjeſ nad žiwjenjom a ſmjercžu wopoſaſa, bēſche taſ-rjež wobras teho, ſchtož mējeſche ſo w bližſchim čzaſu i nim ſamym ſtać. Krótko dny hiſhcze, a tež jeho do rowa položichu; ale ſchowacž jeho row nje- móžeſche. Wón, kiž ſo pſchi Lazarowym rowje „horje- ſtawanje a žiwjenje“ mjenowaſche, mējeſche tež móz, ſwoje ſamſne žiwjenje ſaſo wſacž, po tym ſo bě je dobro- wólne do ſmjercže dał. Š pokornym modlenjom ſtejimy pſched taſtej mozu a majeſtoſću. Pſchiſkluſchamy tutemu Anjeſej, kaſ mohli ſo potom hiſhcze ſmjercže ſtrachowacž?

Toła wopomnmy wumėnjenje, pod kotrymž móže Jesuſ tež ſa naſ horjeſtawanje a žiwjenje być: „Schtož do mnje wėri“, wón praji, a dale k Marcže: „Wėriſch to?“ a: „Njeſym tebi rjeknył, ſo, budžeſch-li wėricž, Božu kraſnoſć wohladaſch?“ Ale wėrimy dha woprawdže? Je wėra do Jeſom Chryſta njepowalne ſriedžiſchcžo naſcheho žiwjenja na ſemi? D pruhujmy ſwoju wėru na Marcžinym wuſnacžu: „Haj, Anježe, ja wėrju, ſo by ty Chryſtuſ, ſyn žiweho Boha, kiž na ſwět je pſchiſchol.“ Tajtule wėru paſ ſebi ničo ſam dacž njemóže — duž džimy jeno k Jeſuſej, ſhladujmy na njeho a proſchmy jeho, ſo by naiſchu wėru pſches móz ſwojeho Duha po- ſylujowacž čzynł. Potom budže tež nam jeho ſłowo płaczić: „Schtož do mnje wėri, budže živy, hacž runje wumrje; a ſchtož je živy a wėri do mnje, tón niħdy njewumrje!“

K. A. Fiedler.

Pučowanje po Božim piſmje

abo

taſte myſle nadėndžeſch, Bože ſłowo čitajo.

Podawa ſwėrny čitar „Pomhaj Boh-a“.

I. knihi Móſſaſowe, 49. ſtaw.

(Potracžowanje.)

25. Wot twojeho wótzoweho Boha, kotryž je twojemu wótzej pomhał, je tež tebi a twojim potomnikam pomhane, a wot wſcheho- móžneho ſy ty požohnowany w krajinach, kotrež twoji potomnizy ſmėja, a to i požohnowanjom i njebjē dele, i deſhcžom a i robu a i plódnym wjedrom, a je žohnowanjom, kiž deſkach w hlubinach leži i wutrajnymi žóčkami a i plódněj ſemju, a ty budžeſch po- žohnowany niž jenož na polu, ale i dobom tež ſe ſkotom, i po- žohnowanjom na nadrach, ſo ſmėjeſch tež mlóđženzow nadóſcž.

26. Twojeho wótzneho požohnowanja, kotrež wón i tutym nad tobu wuſpnyje, budža móžniſche džiłi požohnowanja mojih ſtarſchich po woli wyſokich na ſwěcže a taſ dha ſmėjeſch wſchitko, ſchtožtuli ſmėje wyſoki na ſwěcže, kotrehož je ſbožo pēſtowało, a ſchtožtuliž mohł ſebi hiſhcze pſhecž a tute bohate požohnowanja pſchińdu na Joſefowu hłowu, a na wječh Naſiroweje hłowu, ko- tryž budže wuſwoleny mjeſy ſwojimi bratrami, ſo dónđže k móz- nemu knježſtwu a ſteji mjeſ nimi jaſo jich wječh. Taſ dha tež jeho potomnikam pſchiſteji, ſo maja woſbitoſć pſchede ſwojimi bratrami w ſlubjenym kraju.

Pſchewſaty i džakom poſbėhuje ſo džak mrejazeho wótza na hory a ſlėtuje do hlubinow, i wotſwjećeneje Egnptowſkeje runiny na wyſoke a ſwjecžiſche hory, ſtónčnje na hory najprėniſcheho ſwěta a pſchinjeky Joſefeje ſe wſchėch rózow mēnz mjeſy bratrami. Wón njeje ſpokojom, ſo je ſwojemu lubuſchkej najſhmanſche ſe ſwojeho žiwjenja dał, položi wón tež Abrahadowe a Jſaakowe žohnowanje i wulkej danju na jeho hłowu.

Bo druhich pſcheložowarjach mjenujzy rėka ſpocžatk naſcheje ſchtaćki: Twojeho wótzowe požohnowanja ſahaja pſches Dawerſke hory, pſches hory do lijenzy, a pſches luboſnoſć hórkom i wěcz- noſće, kotrež bėchu plóдне bjeſe wſcheho runjecza; i tym ſpomina ſo na winizy, paſtwiſhcža a plódnou rolu w Efrainſkich a Manabe- ſkich horach.

Najwoſebniſchej daraj, kotrež ſaſub ſwojim ſynam pſchidžėli, je knježſtuo pſches ſmužituo křobloſć a bohatſtuo pſches plódnju ſemju. Tutaj hłownaj daraj ſtaſ taſ roſdžėlenaj, ſo doſtanje kóždy i wobegu hłowneju ſplahow — Joſefowu a Judowu — jedyn dar po polnej mērje. Schtož ſynow wobegu džowkow naſtupa, dha je ſaſub wot wſcheho ſpocžatka na to hladał, ſo by ſo jim polne ſplahowe pravo doſtało, a taſ je ſo tež žohnowanje mjeſe wſchėmi ſchtyromi roſdžėliło. Šsu mjenujzy po dwėmaj ſrjado- wani, a to Bilſyny a Silpiny ſyn ſtajnje hromadu, dwėmaj je žohnowanje křobloſće, druhimaj žohnowanje bohatſtwa ſo pſchi- džėliło.

Šdyž je ſo w ſpocžatku Judowu ſplah woſrjedža wuſbėhnył, dha wuſbėhuje ſo na tónzu runje taſ dwoji ſplah Efrainowu a

Manafekow; wonaj pač so stajnje tam sa jeniczi splah liczita, hdyž je Levijowy splah sa wošebity splah liczeny.

27. Benjamin, Raheliny najmlódschi syn, s dobom tež najmlódschi mjesh swojimi bratrami, je torhazy wjesh, so ma žadanje na wójnu a na rubjenstwo; rano budže rubjenstwo žracz, wječzor pač budže wón rubjenstwo wudželecz, so budže jeho wschedne dželo, so rubjenstwo rubi a je žerje.

Benjaminowi potomnizy běchu wošebje khamani na wójnu; mjes nimi běchu wustojni tšelerjo s profami a mjetarjo s kamjenjom. S nich je wuschol někotryžtuli rjek na bitwu, n. psch. žudnik Ghud, kral Saul se swojim synom Jonathanom, a na wójnje, kotruž su bili Gibejskeho njesutka dla, su druge splahi dwójzjy pobili.

Něžnje wuložuje Luther to, sčtož so tu wo Benjaminu praji, na Pawola, kotruž je wuschol s tuteho splaha. „To frosumisč nežnje wo japoschtol Pawole; pschetož wón je swjateho Schčžepana spóžerał jako wjesh, a potom je dobyče wudželał do wscheho swěta.

28. To su wschitke dwanacze Israelske narody; a to je, sčtož je jich nan s nimi rěčal, hdyž je wón požohnowa, kóždeho se swojim wošebnym požohnowanjom.

Zakub běšče do so hrěbal je frudobu a s wješelom, sčtož běšče so w žiwjenju jeho synow stalo, na kotryžž bē nimale lētstotk dolho hladacz žmēl. Šehowowy profetiški duch wějšče do teho; živi stejachu woni psched Zakubom, a pschichodne stawisny jich naroda w šlubjenym kraju wožiwjachu so jemu.

Zakubowe wějščzenja su wostale kj, na kotruž je so israelski narod w pšdnisčich hórčich čašach, hdyž bu potkóčenj a pschěščehany w Egpptomškej, sepjerał.

29. A wón pschifaja jim wschitkim swoje poslednje pschifasanje, prajizy k nim: Sa budu šhromadženy k mojemu ludu, pohrjebajče mje pola mojich wótzow w jamje na Hestronowym polu, Hethijskeho čłowjeka;

30. W dvojatej jamje, kotraž napschecziwo Mamrej leži, w Kanaanškim kraju, kotruž Abraham kupi wot Hethijskeho čłowjeka Hestrona k herbškemu pohrjebaj.

31. Tam je Abraham pohrjebany a jeho žona Sarah. Tam je tež Šaaf pohrjebany a jeho žona Rebeta. Tam šym tež ja Leju pohrjebał.

32. Na tym polu a w tej jamje, kotraž je wot Hethowych džěczi kupjena.

Žaneho s wótzow stareho šluba njenadeńdžesch, kotrehož mohł pscheložecž hacž do poslednjeho šdychnjenja, křiba Zakuba. Widžimy tu, so je šmjertne ložo stareho šluba wobdate s jašnoscju a s pokojom, dokelž šmjertne štróžele su wobjate s wěštej nadžiju na pokoj, kotruž je pschihotowany narodej Božemu.

33. A Zakub, dokonjawschi pschifasnje na swoje džěczi, položi swojej ruzy hromadu na pošleschčžo, šawodže so s pošleschčžom, hdyž bē prjedy we ložu šedžal, a pschihotowa so tał na wumrjěče, jako tajki, kotruž ma myšle wušnyčž, a wumrje, a bu šhromadženy k swojemu ludu.

S wotpohladanjom komdži so našcha rosprawa pschi poslednich wotomilach Zakubowych, kaž dolho jenož móže: čžitar ma widžicž a šacžucž, tał wón po swojej pobožnosčzi a dostojnosčzi so wotžali s tuteho swěta.

Božo Knježe! wotewr mi swoje njebjeka, hdyž so čžaf mojego semškeho bēdženja nakhila. Šswój bēh šym dokonjal, a teho so wješelu. Bēdžil šym so s hrěchom, so šym wustal, duž poščel mje do wěčžneho šbóžneho pokojja. Ščtož mam na semi, teho čžzu s wješeloscju so wšdacž, so bnyh šbóžnosčž dostał.

(Potracžowanje.)

Štawisny rekruty s lěta 1813.

(So franzowskim piša — 6 —)

(Potracžowanje.)

Knjes Goulden stany a wša s khamora tornistr s krumjazeje kože, kotruž wón na blido položi. Pohladach šrudny a pohluščeny na njeho: myšlach jenož na nješbože, so dyrbju prjecz.

Tu je twój tornistr, prajesche nětko Gouldenez nan, šym wschitko nusne nuts škladl: dvě pladowej koschli, dvě šlanellowej jazzy a wschitko druge. We Mochucžu hiščeže dvě koschli dostańesch. To je wschitko, sčtož trjebasch. Ššym čži tež hiščeže šstupni džělacz dał, pschetož nicžo njeje ščpatnišče, hacž čžrije pola wojakow. Šsu s wjštscha pschězj s konjazeje kože, kiž nosy špari.

„Ty móžesh tał hubjenje krodžicž a nješmēšch hiščeže tutu boloscž čžerpicž. To pač mój luby hólčze, je wschitko.“

Položi tornistr na blido a so šhdny.

Wonkach šlyšchach Štalšich rekrutow bēhacz, kiž so na wotpučžowanje pschihotowachu. Nad nami hejtman Šidal swoje wustafy wudželešče. Mějšče swojeho konja w šafarmach stejjo a pschifaja swojemu šlužobnemu, pohladacz, hacž su jeho derje wotrybowali a jemu wotř dali.

Tajka hara mje džiwnje šaja. Njemóžach pschezo hiščeže wēricž, so dyrbjach město wopuščecžicž. Ššedžach tam njemērnj a bojasny, so mi stawy hrjajachu. Nadobo so durje wocziniču. Šhatržinka plafajzy moju ščiju wobjimowasche, a čžeta Marhata wolasche:

„Ššym čži tola prajila, so dyrbišch do Šchwizy čžeknyčž so tucži pakosnižy čže ššoncžnje wotwjedu . . . šym čži tola prajila, ale ty mi nješš wērik.“

„Mlaczki Marhata, to njeje tał šč, do wójny čžahnyčž a ša wótzny kraj wojowacz, taž hdyž čže wschitzy šsprawni ludžo šazpiwaja. Wyščeže wy tola radšcho Šosefa troschtowala hacž jow tajku haru hnała a jeho wušwarila.

„Ach“, wona džesche, „ja wschaf jeho nješšwarju, ale je tola žalostnje, tajke wēžny nashonicž.“

Šhatržinka mje njepuščecži, bēšče so se mni šhdnyła a so koschachmoj.

„Ty šafy pschidžejch“, wona prajesche, mje k šebi čžiščezjo.“

„Šaj, haj“, s čžicha wotmolwisch. „A ty, ty budžesh stajnje na mnje špominacz a nikoho drugeho lubowacz.“

Plafasche a prajesche:

„D! ně . . . čžzu čže wēčžnje lubowacz.“

To trajesche hižo ščtwórcž hodžiny, jako so durje wotčžiniču a knjes hejtman Šidal šastupi. Šawaleny mantl wišasche jemu kaž hońtwjerski rōžt psches ramjo.

„Nó“, džesche wón, „nó, a našch mlody rekruta?“

„Tu je“, šnapschecžiwu knjes Goulden.

„D haj“ prajesche hejtman, „boli jara Boženje prajicž, to je wēšte . . . šnaju to . . . wostajimy wschitzy nětkoho domach“.

A s wótrym hložom wón potracžowasche:

„Šej, mlodženzo, šhrobłoscž! Dundyrtola, nješšmy tola žane džěczi wjazzy!“

Potom wuhlada wón Šhatržinku a pschispomni se knjesej Gouldenej:

„Wšcho derje, šapschijam, so radny do wójny nječžehnje.“

Bubnač bubnowasche po dróšj. Šejtman Šidal prajesche:

„Mamy hiščeže dwazyczi mješščinow khwile.“

A na mnje pohladajzy a knjesej Gouldenej ruku šawdawajo pschispomni:

„Nješkomdžezje přeni appell (šhromadžišnu), mlodženzo!“

Šejtman wuńdže, psched durjemi šlyšchach jeho konja teptacz a rječotacz. Bēšče hubjene wjedro. Šstyski mje wumozowachu. Njemóžach Šhatržinku wopuščecžicž.

Nadobo našta wonka wulka hara, — wschitzy bubnarjo na jenym měštnje bubnowachu. Knjes Goulden wja s blida mój tornistr prajizy:

„Šosefo, wobjimaj so nětko . . . je na čžafu.“

Ššmjercžblēdy stany, pschipinach šebi šwój tornistr. Šhatržinka wosta šedžo a džeržesche šebi plafajo šwój ščórzuch psched woblicžjo. Čžeta Marhata pač runje stejesch a na mnje hladasche, se šubami ščhipjo.

Bubnowanje bēšče pschezo hiščeže šlyšchecž. Nadobo pač pschesta.

„Appell so šapocžnje“, džesche knjes Goulden, mje wobjimajo. A nadobo so jeho hluboke šacžucžje pokafa, šapocža plafacz, mjenowasche mje žyle s čžicha swoje džěcžo a prajesche:

„Njeboj so! njeboj so!“

Čžeta Marhata so šhdny, a jako so k nej pošhilich, wša wona moju hłowu mjes swojej dlóni a mje koscho šawola:

„Šosefo, šym čže pschezo lubowala, hižo hdyž bē hiščeže džěcžo, šym čže pschezo lubowala, šy namaj pschezo wješele čžinił . . . nješš naju ženje hnēwal, a nětko dyrbišch wotžal . . . Mój Božo, mój Božo! Šajke nješbože.“

Njeplafach wjazzy.

Tako bēšče mje čžeta puščezila, pohladach na Šhatržinku. Ššo ani njehibasche, pschistupich k nej a ju koschach, nještany a so njehibny, ale jako špěšchnje wrócžo šstupich, dokelž žanyh mozow wjazzy njemējach, wona žaloscžjo šawola:

Josefo, Josefo!"

Někto řo k njej wobrocžich. Ezo njelcžo wobjimachmoj nětotre mjenschinu dolho. Rhatřinfa padny do womory. Položich ju na lawku a běžach se jstwy, řo ani njewobrocžo.

Běch hnydom na torhoschczu, wořjedž Stalskich rekrutow a cžrjody ludži, kiž wołajo a platajo nař pšchewodžesche. Ale ja nicžo njewidžach a njeřlyšach.

Sako řo s nowa bubnowasche, řo šhrabach a widžach, řo mjes řwójimaj šnatymaj, řürstom a Klipflom stejach, kiž mějeschtaj wobaj torniřtr na řhribjecze. Seju starschej pšched nami platařchtaj kař na pšchewodženju. K prawizy, pšched radnizu ředžesche hejtman Vidal na řwojej malej řcherej toble a řečesche s dwemaj pšchfowymaj wyřchtomaj. Seržantoyo cžitachu mjena a my wotmolwjachmy. Wołasche řo řürst, Klipfel, Bartha, a my wotmolwjachmy kař cži druřy. Potom pšchitaja hejtman: „Do předka!“ a woteńdžechmy po dwemaj pšches franzowřke wrota.

W różknej řhěži pjeřarja Spiřa wołasche stara řona s přenjeřo pořthoda platajo pšches wofno:

„Kaschoro! Kaschoro!“

To běsche Klipflowa wofka; jejna broda řchepotasche. Klipfel řiwasche s rufu, jej njewotmolwjejo. Běsche teř jara řrudy a powřschejsche hłowu.

Ja řa moju wořobu řchepotach hižo do předka, hdyž na to myřlach, řo nimo Gouldenez řhěže pocžahnu. Hdyž k njej pšchiczežechmy, mi koleni řchepotaschtej. Eřlyřach nětořo s wofna wołacž, ale njepohladach horje na řhěžu. Bubony řrimachu tak jara, řo njeběsche nicžo řlyřchecž.

Džecži běžachu řa nami wołajzy:

„Slaj, cžahnu do wójny... Slaj... tam je Klipfel. tam řosef!...“

Borřy běchmy řwonka měřta. Eřněh tajesche. Eřlyřachmy jenož našche řtupy w blócze. Hižo běchmy nětotre hodžiny dolho řchli, jako mi hejtman s řonja pšchitwola:

„Derje tak, pšcheczelko, řym s Wami řpotojom!“

Přchi tutyř hłowach dyrřjach hiřchcze junřrocž řaplacaj, a tehorořnja wulki řürst. Dale řtupajo platařchmoj; cži druřy běchu blėdži, kař řmjercž, ale njeprajachu nicžo. Na wulkim mořcze wuczeže Sebedej řwoju dymku a řapocza řuricž. Stalszy rekrucza pař řo řabawjachu a řmėjachu, dokelž běchu hižo tute řiwjenje řwucženi.

Hdyž běchmy na Mettingsku horu dšchli, kiž běsche hižo řhėtro wot měřta řdalena, dři mje Klipfel na ramjo a prajesche, řwoju hłowu wobrocžo:

„Slaj, tam delka!“

Pohladach tam a widžach našdala měřto Pšaleburt pod nami, řasarmy, pšlvrowe mlyny a řyrřwinu wėžu. s řotrejeř běch pšched řchecžimi njedželemi se řtarym řwóńtom Brainstanom Rhatřinzynu řhěžu wohladal: to wřchitko řo řchėřesche, lėřy kolo wokolo řo cžornjachu. Tola my wojazy dyrřjachmy dale.

(Pštracžowanje.)

Wřchelake s bliska a s daloka.

— Njedželu Okuli běsche wjeřelny džen řa řetlicžansku wořadu. Přeni řrocž běsche we wořadze wřchřichi duchowny radžiczel Meier, řo by řnjeřa Miklu jako diafonuřa do noweho řastojńřtwa řapokasał. W němřkej Božej řlužbje mějesche řnjeř wřchřichi řyrřwinřki radžiczel Meier krařnu a duchapšnu narėč na řalořtu Micha 6, 8: „Tebi je prajene, řchtož dobre je a řchtož twój řnjeř wot tebję řada“, mjenujzy 1. Bože řłowo džeržecž a 2. lubořcz wopokasacž a 3. poniřny bycz pšched twojim Bohom, a řnjeřa duchowneho Mikelu do noweho řastojńřtwa řwjedženřzy řapokasa. Nastupne přėdowanje džeržesche řnjeř duchowny Mikela wo tekřcze 1. řheř. 5, 9.—13. a wuloži: džeržmy twjerdže řwřaty řwřař teje jednoty, kotryž je 1. řwřař wėřy, 2. řwřař lubořcze. W řerřřkej Božej řlužbje řnjeř řarař ryczer lie. Řencž řnjeřa Mikelu wořadze pšchedřtaji. Bóh řohnuj řkutkowanje noweho duřchowpštrřa w jeho nowej wořadze.

— Njedželu ma řo řerřřke řemschenje w řchřiznej řyrřwi w Drařžanach. Wodžer našchich řerřřkich řemschenjow je tón řrocž řadžėwany. Duž řmėje řnjeř řarař Wřořař-Přodžřchczanski řpowjednu wucžbu a řnjeř řarař dr. Řencž-Wjelecžanski přėdowanje. Řowjescž wo wotmėřym řemschenju w pšchichodnym cžřile podamy.

— řutrowna njedžela a přeni džen řidowřkeřo Pařah-řwjedženja lėřka hromadze řrjehitej. To je podawř, kiž řo wot lėta 1328 wřazy řtal njeje. řyrřwinřka řhromadřřina w Řřzy řebi myřlesche, řo je to njemőžne řcžinila, hdyž pořtaji, řo dyrřbi přenje řutrowna njedžela přenje njedžela po polnym měřacžku po tym dnyu bycz, hdyž řtej nóz a džen w nalėczu řunaj. Tajke hromadžerřchjenje je pař jara porėdko a mőža řo řařo lėřřtotetki minycž, přjedny hacž řařo budže.

Bóh to cžini.

Hřchcze jedyn řhėřlujř wot njebočřicžkeřo řatařa, kotryž je nam do řwojeje řmjercze podal.

Hłóř: Řak pomitam ja tebję.

Nóz wřřy polna řwėžow
S wjecžornej řernicžku,
Řad krajom našchich hėtow,
Řa Bořim podnjebju.
Tón, kiž te hwėřdy řtwori,
Teř na nař řpomina,
Eo na nař luta hori
Eso lubořcz Řnjeřowa.

Wón hlada s wóczkom miřym
Řař řkoto blyřchczatym,
Ř krařnje wobřwėřliwym
Řa řwoje džecži řem.
Wón twřchne řlyřy widži,
Hdyž řo teř řlyřuju,
Eso s njeřja s trořchtom bliži
Ea řřřřnu wutrobu.

K njom' řtajmy dowėřenje,
Řa njeřo řhladujmy,
Hdyž wot różow pšches cžėrnje
Hdy řhodžicž dyrřbimy,
Čař horja, kiž nař twřchi,
Tu dže po hodžinach,
Džal woprujmy jom' wřchřichi
Přchi řrudžbach, wjeřelach.

Ř našche cžėrnjom pucze
Eso řkóncza lubořnje,
Bóh řeřhadžecž da řucze
Řam hwėřdže nadžije.
We našchoh' Wótza domi
Toř lėřřchoh' cžłowřestwa,
Břes wotmėřenja řolmi
Eso radořcz řchewřaza.

Hdyž našche lizo blėde
Dny řmjertny wobmacha,
Ea řřany řwėř nam něhdy
Eso wóczko řamřnycž ma;
Hdyž s kraja řřřřnyř cžařow
Řařch duch tu woteńcz ma
Do řaja řkothč řařow,
D krařna nadžija!

K řospominanju.

Eřtóż dženřa lutuje, ma jutřje teř něřchto.

Eřam dokonjecž je dobre řelo, tola we wřchřich řařrodach njerořcze.

Nřehladaj wřřche řebje, ale pod řebje.

Eřtóż njelutuje w prawym cžařu, tón nusu cžėřpi w nje-
cžařu.